

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 r.
sprawy **M. J. W.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 160 § 3 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w P.,
z dnia 13 lutego 2019 r., sygn. akt V Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.,
z dnia 28 maja 2018 r., sygn. akt II K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od M. J. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. B. kwotę 300 zł (trzysta) tytułem zwrotu kosztów sporządzenia odpowiedzi na kasację przez pełnomocnika z wyboru;**
- 3. obciążyć skazanego kosztami procesu za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Akt oskarżenia zarzucał M. W. i M. N. popełnienie wspólnie i w porozumieniu przestępstwa z art. 160 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w M., po dokonaniu zmiany opisu czynu, wyrokiem z dnia 28 maja 2018 r., sygn. akt II K (...), uznał obu oskarżonych za winnych popełnienia

przestępstwa z art. 160 § 3 k.k. i za ten czyn wymierzył im kary po 4 miesiące pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił obu oskarżonym na okres roku próby. Zobowiązał oskarżonych do informowania Sądu o przebiegu okresu próby oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych M. W. i M. N. solidarnie obowiązek zadośćuczynienia za doznana krzywdę W. B. poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 40 000 zł.

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, wyrokiem z dnia 13 lutego 2019 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca M. W., który zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

„1) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art 160 § 5 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. przez nieuchylenie wyroku Sądu I instancji, pomimo że został on wydany ze zmianą kwalifikacji prawnej zarzucanego skazanemu czynu bez uzyskania od wszystkich pokrzywdzonych wniosku o ściganie karne oskarżonych;

2) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 446 § 4 k.c. i art. 441 § 1 k.c. w zw. z art. 438 pkt 1) k.p.k. przez nieuchylenie rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie przyznania oskarżycielowi posiłkowemu - pokrzywdzonemu W. B. w ramach środka karnego obowiązku zadośćuczynienia za doznana krzywdę kwoty 40 000 zł bez dokonania jakichkolwiek szczegółowych ustaleń w tym zakresie, w szczególności co do wysokości dotychczas otrzymanych przez pokrzywdzonego świadczeń z tytułu doznanej krzywdy od ubezpieczyciela pojazdu marki Scania o nr rej. (...) oraz pomimo faktu, że pokrzywdzony otrzymał z tytułu doznanej krzywdy kwotę 60 000 zł”.

Skarżący wskazując na powyższe zarzuty, wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w L. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego W. B. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, jednocześnie wnosząc o zasądzenie od skazanego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów postępowania obejmujących koszt zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie kasacyjne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego J. W. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Brak jest bowiem uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy w P. wydając zaskarżony wyrok dopuścił się rażącego naruszenia przepisu art. 165 § 5 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom obrońcy w sprawie nie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej. Faktycznie przypisane skazanemu przestępstwo z art. 160 § 3 k.k. jest ścigane na wniosek osoby uprawnionej. Zauważyć jednak należy, że jednym czynem skazanego zostało pokrzywdzonych kilka osób, z czego dwoje z nich – A. K. i W. B. złożyło wniosek o ściganie, a jedynie brak takiego wniosku od J. M.. Słusznie również zauważył Sąd odwoławczy, w odpowiedzi na zarzut apelacyjny obrońcy, że złożenie wniosku o ściganie już tylko przez jednego pokrzywdzonego spełnia wymóg uzyskania stanowiska niezbędnego do prowadzenia procesu o występki ścigany na wniosek. Przy ocenie tego zarzutu nie można również pomijać treści art. 12 § 1 k.p.k., z którego wynika, że w sprawach o przestępstwa ścigane na wniosek, postępowanie z chwilą złożenia wniosku toczy się z urzędu. Oczywiście odrębną kwestią jest ewentualna konieczność wyeliminowania nazwiska pokrzywdzonego, który nie wniósł odrębnie wniosku o ściganie, jednakże to nie wchodzi w zakres rozważań Sądu Najwyższego, z uwagi na to, że nie może to stanowić bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Odnosząc się do drugiego zarzutu należy jedynie stwierdzić, że z uwagi na wymierzenie skazanemu M. W. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary, kasacja jest niedopuszczalna w zakresie w jakim dotyczy naruszenia przepisów art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 446 § 4 k.c. i art. 441 § 1 k.c. w zw. z art. 438 pkt 1) k.p.k., a co wynika jednoznacznie z treści art. 523 § 2 k.p.k.

Na zakończenie należy zauważyć, że wskazanie przez obrońcę na pierwszej stronie kasacji całkowicie innych Sądów rozpoznających sprawę skazanego oraz innych dat i sygnatur akt nie powinno mieć miejsca w tego rodzaju piśmie kierowanym do Sądu Najwyższego.

W niniejszej sprawie pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego W. B., w ramach reprezentowania go na etapie postępowania kasacyjnego, sporządził odpowiedź na kasację, a więc wykonał czynność procesową, za którą należy się zwrot kosztów w wysokości 300 zł. Kwota ta, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015, poz. 1800 ze zm.), stanowi 25 % stawki minimalnej przewidzianej za obronę w sprawie, w której ta czynność ma być dokonana, a więc od kwoty 1200 zł. Zauważyć należy, że sporządzenie odpowiedzi na kasację nie zostało bezpośrednio określone w rozporządzeniu i dlatego należało wysokość stawki należnej za tę czynność ustalić w oparciu o stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju (§ 12 ust. 1 w zw. z § 11 ust. 2 pkt 6 i ust. 7 w zw. z § 20 rozporządzenia).

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisu prawa wskazanego w zarzucie 1. w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego M. W. kosztami postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.